

ח"ב ט"ז ע"א

תָּא הָיִי בַּא וְרָאָה, בְּנֵי יַעֲקֹב פְּלָחוּ הוּוּ מִתִּין בְּהֵהוּא
וּמָנָא וְנַחְתּוּ אֱלִין וְאֱלִין בני יעקב כולם כבר היו מתים באותו

זמן וירדו אלו שהם נשמות השבטים ואלו השכינה הקדושה עם המלאכים בגלות [קד].

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי אֶלְעָזָר אָמְרוּ, הָאִי פְּרַשְׁתָּא מְלִין
עֲלָאִין אִית בְּה זו הפרשה דברים עליונים יש בה, דִּתְנִן

בְּשַׁעְתָּא דְנַחְתּוּ אֱלִין רְתִיכִין וּמִשְׁרִיין קְדִישִׁין שלמדנו,

בשעה שירדו אלו המרכבות והמחנות הקדושות של השכינה, דִּיוֹקְנִיהוּן

דְּשִׁבְטִין דְּגִלְפִין לְעֵילָא, בְּלָחוּ עֲאֶלְן לְמִידָר עֲמָהוּן

צורות נשמות של השבטים שחוקקות למעלה, כולם נכנסו לגור עמהם בגלות.

הָדָא הוּא דְכְתִיב וְזֶה מָה שְׁכָתוּב, אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ צורת נשמתם

של השבטים ושל בני ביתם כולם באו להיות עם בניהם בגלות. **וּכְתִיב, רְאוּבֵן**

שְׁמַעוֹן לְוִי דהיינו צורת נשמתם, אבל עיקר נשמתם הם למעלה בג"ע במקומם.

אור הרשב"י

כביכול גם למעלה ח"ו. "ואנכי אעלך" בעליותך, כמו שכל אומה עולה עם השר שלהם ומנהיגם עולה ויורד עמהם. וז"ש והכריתו את שמנו מן הארץ, ומה תעשה לשמך הגדול. וכן, צור ילדך תשי. וכן לטובה, רוכב שמים בעורך.

[קד] דע לך אחי תביבי, כי כאשר היה יוסף מלך במצרים והיו שם השבטים, היה יחוד גדול עם השכינה, ולכן היו יושבים בני ישראל שם בשלוח. אבל לאחר שמת יוסף, אז עברה השליטה מן הקדושה אל החיצוניים, ואז היה בפירוד וגלות השכינה, וז"ש "אנכי ארד עמך" פי' כשתרד מגדולתך אל הגלות, יש ירידה

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

דָּבַר אַחַר, וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
 מִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב וְגו'. אֶת־חֹזֶר פֶּרֶשְׁתָּא דָּא
 לְמָה דְאָמַר רַבִּי יוֹסִי בְרַבִּי יְהוּדָה, וְכֹלָא הוּא חוּזְרָא פֶרֶשָׁה זו,

לפי מה שאמר רבי יוסי בר' יהודה ופירשו, שכמו שהשבטים באו בחייהם עם יעקב, כן
 במיתתם באה צורת נשמתם וירדה עם השכינה ועם ישראל בגלות.

וְתָא הָזִי וְבֵא וְרֵא, רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֶרְדָּי, פֶּד הוּא מְטִי
 לְהָאֵי פְסוּק, הוּא בְּכִי כֵּשֶׁר הִיָּה מְגִיעַ לְזֵה הַפְסוּק וְאֵלֶּה

שמות בני", היה בוכה, דִּתְנִיָּא שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן
 עֶרְדָּי, בְּשַׁעֲתָא דְאִזְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא בְּשַׁעֲהָ שְׁחִלְכוּ יִשְׂרָאֵל
 בְּגָלוּת מִצְרַיִם, אֶתְפַּנְּשׁוּ בְּלָהוּ נִשְׁמַתְהוּן דְּשַׁבְּטִין לְמַעְרְתָא
 דְּכַפְּלֵתָא הַתֵּאסֶפּוּ כָל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הַשְּׁבֻטִים לְמַעְרַת הַמְּכַפְּלָה. [קה]

צווחו וְאָמְרוּ צַעֲקוּ וְאָמְרוּ: סָבָא סָבָא, כַּאֲבָא דְּבְנֵין לָאו
 בְּלֵאוּתָא דְּעֵלְמָא דִּין (בְּגָלוּתָא) יַעֲקֹב יַעֲקֹב, הַכָּאב שֶׁל הַבְּנִים

אור הרשב"י

בניו למצרים.
 כתב הרמ"ק, כי השבטים לא נקברו במערת
 המכפלה, כי המערה סודה באצילות בסוד ב'
 שמות הוי"ה ב"ה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ושם קבורים
 ארבעה זוגות שהם פני אדם הראשון. פני
 אריה הסד אברהם, פני שור גבורה יצחק, ופני
 נשר יעקב תפארת, ואילו י"ב השבטים היו חוץ
 למערה, ועוד שהיו אז בחוץ לארץ.

[קה] כי ידוע שהמדרש אמר, שעם ישראל ראו
 את צרתם הגדולה והכריזו יום תפילה,
 והתאספו כל השבטים והלכו אל הארונות של
 השבטים הקדושים שנקברו במצרים ובקשו
 מהם שיעוררו עליהם רחמים מרובים, ואמרו
 להם שנותנים להם עבודת פרך דברים שלא
 היו רגילים בהם. ואז השבטים הלכו למערת
 המכפלה וצעקו לאבות הקדושים, ואז
 נתעוררה רוחו של יעקב אבינו וביקש לירד עם

אי אפשר ללאות ולסבול בגלות של העולם הזה, **בְּנִידְ פְּלֹהוּ**
מִשְׁתַּעֲבָדִין בְּקִשְׁיוֹ בניך כולם משתעבדים בעבודה קשה, **עִם אַחֲרָן**
עֲבָדִין בְּהוּ נֹקְמִין דְּעֵלְמָא עם אחר עושים בהם נקמות גדולות שיש
 בעולם.

בְּהֵיא שְׁעָתָא, אַתְּעַר רוּחִיהָ דְּהָהוּא סָבָא באותה השעה
 נתעורר רוחו של אותו סבא יעקב אבינו, **רְשׁוּתָא שְׂאִיל,**
וְנַחֲתִית ביקש רשות מהקב"ה וירד למצרים. **קָרָא קוּדְשָׁא בְּרִידְ הוּא**
לְכָל רְתִיכּוּי וּמִשְׁרִייתִיה וּמַלְכִּיהוּן בְּרֵאשִׁיהוּן ואז קרא
 הקב"ה למרכבותיו ולמחנותיו, והמלך הקב"ה בראשם, **וְנַחֲתוּ פְּלֹהוּ עִם**
יַעֲקֹב וְעִם שְׁבִטוֹהִי וירדו כולם עם יעקב אבינו ועם נשמות השבטים. וא"כ
 אנחנו רואים כי **שְׁבִטִין נַחֲתוּ חַיִּין עִם אַבוּהוּן** השבטים ירדו בעודם
 חיים ממש עם יעקב אביהם, **וְשְׁבִטִין נַחֲתוּ מֵתִים עִם אַבוּהוּן**
 והשבטים ירדו במותם, פי' צורת נשמתם, עם יעקב אביהם, **הֲדָא הוּא**
דְּכְתִיב זה הוא מש"כ **וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים**
מִצְרַיִמָּה וְגו', וְכְתִיב, רְאוּבֵן שָׁמְעוֹן לֵוִי וְגו'. וְתָא חַיִּין,
מֵתִים הָווּ, וְנַחֲתוּ, וְכְתִיב וַיּוֹסֶף הָיָה בְּמִצְרַיִם ובא וראה
 כי כבר היו מתים וירדו למצרים וכתוב שנשמתו של יוסף היה במצרים גם אחרי שמת.
אָמַר רַבִּי אֲבָא, בְּהֵיא אַתְּקָרִי אמר רבי אבא בזה נקרא יוסף
 (תהלים ק"ג) **בְּרַחֵם אֲב עַל בְּנִים.**

אומר הזוה"ק, בשעה שמסר הקב"ה את עם ישראל לשר של מצרים, גזר עליהם ז' גזרות, וכנגדן גזר עלינו הקב"ה ז' גזרות לטובה. ובזמן הנאולה, היו יורדים מלאכי השרת ועוקצים את המצרים, כמ"ש ויקוצו מפני בני ישראל, והיו מונעים המצרים את עם ישראל מפו"ר כי אמרו להם המכשפים שיוולד בן לעם ישראל שילחם וישמיד את השר של מצרים בעולמות העליונים, כשהגיע זמן הנאולה הקב"ה העביר השר של מצרים ועשה בהם שפטים ובאלהיהם. של עץ היה נרקב, ושל אבן היה מתפוצץ, ושל מתכת היה נמס.

ח"ב י"ח ע"א

תָּנָא, בְּשַׁעֲתָא דְּמָסַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל
לְשָׂרָא דְּמִצְרָאִי למדנו, בשעה שמסר הקב"ה את ישראל לשר
של מצרים, גָּזַר עֲלֵיהֶוּ ז' גִּזְרוֹת כלומר גזר עליהם ז' גזרות,
שִׁישַׁעֲבְדוּ בְּהוֹן מִצְרָאִי שישעבדו המצרים את עם ישראל. **הָרָא**
הוּא דְּכִתִּיב זה מה שכתוב, (שמות א') **א' וַיִּמְרְרוּ אֶת**
חַיִּיהֶם, ב' בַּעֲבֹדָה קָשָׁה, ג' בַּחֹמֶר, ד' וּבַלְבָּנִים, ה'
וּבְכָל עֲבֹדָה בַּשָּׂדֶה, ו' אֶת כָּל עֲבֹדָתָם, ז' אֲשֶׁר עֲבָדוּ
בָּהֶם בְּפָרֶךְ. וְלִקְבִלֵיהוֹן שְׂבַעָה לְטָב וכנגדן גזר ז' גזירות
לטובה כדי שיוכלו לסובלם, **וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל א' פָּרוּ** שכולם ילדו ולא היתה
בהם עקרה, **ב' וַיִּשְׂרְצוּ** ששה בכרס אחד וי"א ששים בכרס אחד, **ג' וַיִּרְבוּ**
כל הששה רבו ולא מת אפ"י אחד מהם, **ד' וַיַּעֲצְמוּ** והיו חזקים כל הששה או
הששים, **ה' בְּמֵאֵד, ו' מְאֹד** יותר מאשה שילד אחד הששה היו חזקים, ז'
וְהַמַּלְאָה הָאָרְיָן אוֹתָם.